

Mødet den 25. Novbr. 1909.

Fraværende: J. C. Petersen.

1. (J. Nr. 219—1909). Skrivelse fra Indenrigsministeriet om, at Ministeriet deler Byraadets Opfattelse af, at Bestemmelsen i **Beværtervedtægtens § 2, 6. Stykke** ikke kan anvendes paa Beværtningen i Ejendommen Matr. Nr. 848.

Til Efterretning.

2. (J. Nr. 345—1909). Indstilling fra Kirkegaardsbestyrelsen om Opførelse af **2 Ventepavilloner paa Nordre Kirkegaard.**

Formanden forelagde Indstillingen, der gik ud paa at opføre 2 Ventepavilloner af Træ til ialt 2343 Kr., som foresloges taget paa Laan sammen med den øvrige Udgift til Kapellets Ombygning.

Simonsen henstillede at vente med at tage Beslutning i den foreliggende Sag, til hele Kirkegaardsspørgsmaalet skulde overvejes. Skulde den sydlige Kirkegaard ikke blive til noget, vilde det nok være nødvendigt at opføre Ventepavilloner paa Nordre Kirkegaard, men kom der en Kirkegaard mod Syd, vilde det maaske være overflødigt.

Magnus Nielsen kunde ikke se, hvorfor Spørgsmaalet om den sydlige Kirkegaard og Ventepavillonerne skulde kobles sammen, da Forslaget om de sidste fremkom efter Provstesynets Ønske.

Uanset hvorledes Kirkegaardsforholdene end blev ordnet, slap man altsaa ikke for Udgiften til Pavillonerne, som desuden vilde kunne gøre Gavn i mange Aar, da Nordre Kirkegaard i lang Tid kunde afgive Begravelsesplads. Det vilde være ønskeligt, om Sagen kunde fremmes saaledes, at Pavillonerne kunde benyttes i Vinter.

Marinus Petersen skulde af Hensyn til Publikum, der i daarligt Vejr nu maatte vente udenfor, anbefale Indstillingen. Disse Pavilloner vilde ikke gribe forstyrrende ind i Ordningen af Kirkegaardsforholdene, og den sydlige Kirkegaards Anlæg var jo vedtaget.

Simonsen syntes, at Forbindelsen mellem de to Spørgsmaal laa lige for, idet der næppe vilde blive Brug for noget Venterum paa Nordre Kirkegaard, hvis Begravelserne blev fordelt paa to Kirkegaarde. Han havde med sin Henstilling ikke haft til Hensigt at forsinke noget, men kun at fremskynde Kirkegaardsforholdenes Ordning.

Jakob Jensen spurgte om, hvorledes Kirkegaardsbestyrelsen havde tænkt sig Siddepladserne anbragt, om Bænkene var iberegnet i de 2343 Kr., og om Pavillonerne skulde males eller kalkes.

Magnus Nielsen oplyste, at man af sanitære Grunde tænkte at lade Gulvet være grusbeklædt, at der skulde anbringes faste Bænke langs de tre Vægge, og at disse skulde oliemales.

Formanden bebudede, at Kirkegaardsspørgsmaalet meget snart vilde komme til Behandling i Byraadet.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 343—1909). Andragende fra **den kommunale Hjælpekasse** om en Tillægsbevilling paa 12000 Kr.

Formanden meddelte, at Budgetudvalget

havde forhandlet med Hjælpekassens Forretningsudvalg og var kommet til det Resultat, at man maatte bevilge de 12000 Kr. Ganske vist maatte man beklage den store Usikkerhed med Hensyn til Hjælpekassens Budget, men Forretningsudvalget havde forsikret, at Bestyrelsen gik frem med stor Forsigtighed, og man havde faaet det Indtryk, at Administrationen var god, men at det var særlige Forhold navnlig Bolignøden, der havde medført de betydelige Udgifter.

L a u r s e n skulde i Anledning af Talen om Bolignøden bemærke, at en af Aarsagerne til, at ikke ret mange havde Lyst til at opføre Ejendomme med Smaalejligheder, sikkert laa i, at Byggevedtægten var lovlig haard. Han skulde derfor henstille til rette vedkommende, om Bestemmelserne for Opførelse af Huse med mindre Lejligheder ikke kunde gøres noget mildere. Der var nu ikke faa Familier, der boede i Boliger, som ikke gerne skulde være Menneskeboliger, saa der var god Anledning til at ordne Forholdet saaledes, at der kunde bygges billigere Ejendomme med Smaalejligheder.

J a k o b J e n s e n troede ikke, en Lempelse i Vedtægten vilde faa synderlig Betydning i den Henseende, Hr. Laursen tænkte. Den væsentligste Grund til Bolignøden var utvivlsomt, at de Personer og Institutioner, der laante Penge ud, vilde sætte altfor faa Penge i Ejendomme med Smaalejligheder. I Anledning af den foreliggende Bevilling og af Indstillingerne om Efterbevilling af de ikke faa Overskridelser, der laa paa Byraadets Bord, ønskede han at spørge Kasseudvalget, hvorledes den finansielle Side stod med Hensyn til at følge Budgettet. Indtil 1907 var Budgetterne altid saa rigelige, at der hvert Aar blev Overskud, men

dette Forhold havde vist nu vendt sig. Han ønskede derfor at vide, om man overholdt Budgetterne eller overskred dem, og hvad Kasseudvalget havde tænkt sig at gøre for atter at faa Balance i Tingene, da man jo ikke kunde blive ved at stifte Gæld eller at tage af Formuen.

Formanden skulde indrømme, at der de sidste Aar var blevet taget en Del af Kassebeholdningen. Grunden dertil laa maaske noget i, at de senere Budgetter var blevet lagt for knappe, og i at forskellige Udvalg ikke havde udvist tilstrækkelig Forsigtighed. Der var i de to sidste Aar brugt ca. 150000 Kr. af Kassebeholdningen, som dog endnu var over de foreskrevne 600000 Kr. Den eneste rigtige Maade at gaa frem paa vilde være at budgettere noget rigeligere og udvise noget større Forsigtighed.

Mikael Johansen skulde ikke stemme imod Bevillingen, men maatte dog anbefale nogen Forsigtighed. Bidraget til Hjælpekassen var nu oppe paa 82 Øre pr. Indbygger, medens det i Frederiksbjerg kun var 78 Øre og i Aalborg 46 Øre, saa der kunde nok være Anledning til at henstille til Hjælpekassens Bestyrelse meget stærkt at sigte de ansøgende, særlig for deres Vedkommende, der ikke var hjemmehørende i Aarhus. Han troede ikke paa, at Bolignød skulde have nogen Indflydelse paa Kassens Udgifter. Huslejen var i Virkeligheden saa lav her i Byen, at ikke ret mange Ejendomme betalte sig. Nogen egentlig Bolignød var her ej heller, selv om det var knapt med 1 og 2 Værelses Lejligheder, men en Mængde Mennesker havde sagt deres Lejligheder op, fordi de mente efter Landsudstillingen at kunne faa Bolig til meget billigere Leje. Forøvrigt skulde der efter sigende opføres 2 Ejen-

domme med 80 Smaalejligheder, saa det vilde nok bøde noget paa Forholdet. De forskellige Udvalg maatte være meget nøjeregnende med Hensyn til Overskridelser.

S a m u e l s e n anbefalede at bevilge Beløbet. Kassen var nu vist i en saadan Gænge, at man rolig kunde overlade den Pengene. De ansøgende blev sikkert godt sigtet, og der var Landkommuner, der ydede 1 Kr. pr. Indbygger i Tilskud. Hvis Sundhedskommissionen kasserede de mange Boliger, den havde Ret til at kassere som sundhedsfarlige, vilde Bolignøden blive endnu større.

C h r i s t e n s e n kunde anbefale Bevillingen. Naar der i Aar stilledes saa store Krav til Hjælpekassen, skyldtes dette noget Udstillingen. Han ønskede at efterlyse et Udvalg, der for et halvt Aars Tid siden havde faaet til Opgave at overveje, hvilke Foranstaltninger der kunde træffes mod Bolignøden. Dette Udvalg havde blandt andet ogsaa til Opgave at anvise billig Jord for Byggeri. Skønt de ugunstige Pengevilkaar naturligvis hæmmede Byggeriet, maatte det dog ogsaa bemærkes, at en Del Bygningshaandværkere levede af deres Ejendomme. De sidste Aar var Lejen for mindre Lejligheder blevet forhøjet med 50—70 Kr.

J a k o b J e n s e n havde ikke spurgt for at spænde Ben for Forslaget, men vilde dog tilføje, at til April 1910 vilde man have forbrugt 300000 Kr. i 3 Aar. Dette kunde ikke blive ved at gaa, uden at man blev nødt til et Aar at foretage en Ekstrapaaligning, men hvert Aar skulde dog gerne bære sine Udgifter. I Anledning af Hr. Christensens Bemærkning om Bygningshaandværkere, der levede af deres Ejendomme, skulde han bemærke, at hvis man lavede en Statistik for de Bygnings-

haandværkere, der de sidste Aar havde maattet akkordere, vilde man faa et sørgeligt Resultat at se.

Andragendet bevilgedes.

4. (J. Nr. 274—1909). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 8** med Hensyn til Landsudstillingens Dobbeltvilla.

F o r m a n d e n meddelte, at Dispensationen ønskedes, for at man af arkitektoniske Hensyn kunde undlade at anbringe en Murkam over Taget paa Brandmuren mellem de to Villaer. Bygningskommissionen og Brandkommissionen mente, at Kravet om den omtalte Kam burde fastholdes.

L a u r s e n spurgte, om det kunde volde Vanskeligheder med Hensyn til Assurancen, hvis Kammen ikke blev anbragt.

M i k a e l J o h a n s e n antog, at Assurancepræmien i saa Fald vilde blive forhøjet. Brandinspektøren anbefalede stærkt at nægte Tilladelsen.

J a k o b J e n s e n havde en Fornemmelse af, at Taglægterne var gennemgaaende, saa en Murkam oven paa dem vilde ikke hjælpe stort paa Brandfaren.

Andragendet kunde ikke bevilges.

5. (J. Nr. 264—1909). Andragende om **Dispensation fra Bygningslovens § 21** med Hensyn til Ejendommen Ryesgade Nr. 9.

F o r m a n d e n erindrede om, at Sagen tidligere havde foreligget, men var blevet udsat. Der var blevet klaget over forskellige, uheldige Forhold særlig ved Køkken- og Anretterværelserne, men disse Forhold var nu rettet. Alligevel fastholdt Sundhedskommissionen sit tidligere Standpunkt ikke at anbefale Dispensationen, og der mentes, at Grunden dertil var, at Lokalerne ved Siden af Palmehaven var for indelukkede; dette syntes imidlertid ikke at være af større Betydning, saa Byg-

ningskommissionen anbefalede at anbefale Dispensationen.

S a m u e l s e n antog, at der maatte foreligge en Misforstaaelse, da Sagen ikke havde været forelagt Sundhedskommissionen, siden Forandringerne var foretaget. Da Sundhedskommissionens Forordringer omtrent fuldt ud var taget til Følge, syntes han, at Byraadet kunde anbefale Dispensationen.

M o u s t e n henstillede at sende Sagen til Sundhedskommissionens Erklæring.

J a k o b J e n s e n forekom det, at Kældervinduerne ikke havde en tilstrækkelig Højde over Jordoverfladen.

M i k a e l J o h a n s e n anbefalede at følge Bygningskommissionen. Man burde gøre alt for at forskønne Restaurationerne og ikke hindre Anlægget af Palmehaven, fordi Køkkenvinduerne manglede et Par Tommer i den foreskrevne Højde.

M a g n u s N i e l s e n mente, at Bygningskommissionens Erklæring egentlig kun angik den tekniske Indretning. Det var kedeligt, at de to Kommissioner tit havde en divergerende Opfattelse af Sagerne, men i dette Tilfælde kunde der ikke siges andet, end at Kommissionen, hvis Sag det var at tage Standpunkt til Byggesagerens hygiejniske Forhold, havde stor Ret i at nægte Anbefalingen. Den Slags Sager burde ikke komme til Bygningskommissionen, før Sundhedskommissionen havde udtalt sig.

J a k o b J e n s e n mente, at man let kom ud over den mulige Divergens mellem de to Kommissioner, hvis Bygningskommissionen hver Gang vilde bemærke, om dens Erklæring kun angik den konstruktive Side.

M i k a e l J o h a n s e n bemærkede, at det var god gammel Skik at følge Bygningskommissionen,

og at Sundhedskommissionen ofte ved ret mærkelige Forlangender søgte at lægge Hindringer i Vejen for de byggende.

J a c o b s e n fandt det bedst efter de foreliggende Oplysninger at lade Sagen gaa tilbage til Sundhedskommissionen. Naar Palmehaven skulde afgive Lys og Luft til de omliggende Arbejdslokaler, kunde Forholdene i disse ikke siges at være heldige, og Beværtningslokaler burde være saa sunde og gode som muligt.

J a k o b J e n s e n mente ikke, man kunde slutte sig til Bygningskommissionen, naar den kun udtalte sig om de konstruktive Forhold.

F o r m a n d e n gjorde gældende, at man ikke kunde trække saa skarpe Grænser for de Forhold, hvorom de to Kommissioner udtalte sig, særlig da der i Bygningsvedtægten ogsaa var taget sanitære Hensyn. Han var enig med Hr. Magnus Nielsen i, at det vilde være heldigt, om Bygningskommissionen stedse var paa det rene med Sundhedskommissionens Stilling.

S a m u e l s e n fandt, at det var en daarlig gammel Skik for Byraadet altid at rette sig efter Bygningskommissionen. Sundhedskommissionen var slet ikke saa glad ved, at Sagerne altid først sendtes til den.

Sagen udsattes.

6. (J. Nr. 349—1909). Forslag til Konditioner for **Bortforpagtning af Jagtretten** paa Kommunens Jorder.

M o u s t e n stillede Forslag om ikke at bortforpagte Jagtretten, saaledes at det faatallige Vildt kunde blive fredet. Indtægten var jo dog kun 75 Kr. aarlig.

M a g n u s N i e l s e n mente, at man ved Udlejning af Jagtretten dog havde den Fordel, at

ikke alle og enhver kunde skyde paa Byens Jorder, hvilket let vilde blive Tilfældet, hvis der ikke var nogen til at føre Kontrol. I Skovene burde Vildtet derimod fredes.

Jakob Jensen gjorde opmærksom paa, at der paa de sydlige Jorder, hvor Jagtretten ikke var udlejet, intet Skyderi fandt Sted. Markbetjenten kunde let holde Justits, saa han skulde henstille, at man sluttede sig til Hr. Moustøns Forslag.

Mikael Johansen anbefalede Fredning, ogsaa i Skovene, hvor det vilde være kønt at have Vildt. Markbetjenten kunde let holde Kontrol, og der klagedes fra Havelejernes Side over Jægerne. Avertering og Auktion kostede mere end de 75 Kr.

Jul. Andersen troede ikke, at Markudvalget havde noget imod, at Jagtretten ikke blev udlejet. Hvis Fredningen blev vedtaget, maatte det bekendtgøres fra næste Jagtsæsons Begyndelse.

Niels Jensen holdt paa, at Jagtretten burde udlejes. Derved blev Harerne holdt fra Haverne, for hvilke Jagtretten iøvrigt ikke gjaldt. Ved Fiskerhuset kunde man hver Aften træffe flere Jægere.

Det vedtoges ikke at udleje Jagtretten efter Udløbet af det nuværende Lejemaal.

7. (J. Nr. 22¹⁴—1909). Den foreliggende **Købekontrakt** med Papirhandler Windeløv angaaende en Villaparcel ved Marselisvej godkendtes.
8. (J. Nr. 3—1909). Indstilling angaaende **Efterbevilling** af Overskridelser i Regnskabet for 1908—09 fra Bygningskommissionen, Indkvarteringskommissionen, Kirkegaardsbestyrelsen, Slagtehusudvalget, Valgudvalget, Kasseudvalget, Udvalget for Bygninger og Inventar og Stadsingeniøren — 2. Behandling.

Efterbevilling meddeltes

9. (J. Nr. 3—1909). De foreliggende Indstillinger om **Efterbevilling** af Overskridelser fra Politimesteren, Brandkommissionen, Sygehusudvalget, Brolægningsudvalget, Markudvalget, Udvalget for Byens og Omegnens Forskønnelse og Skovudvalget overgik til 2. Behandling.
10. (J. Nr. 350—1909). Andragende fra Redaktør C. A. Nielsen om Tilladelse til i 15 Aar at have en **Restaurations- og Klubpavillon** staaende paa Havneterrænet ved Østbanegaarden.

Formanden meddelte, at der tænktes paa at anvende Fiskeriudstillingens Bygning. Havneudvalget havde vedtaget ikke at anbefale Andragendet, fordi en eventuel Forlængelse af Havnesporet vilde komme til at gaa over den Plads, hvor Pavillonen tænkes lagt. Der havde tidligere foreligget et lignende Andragende, men Byraadet havde da ikke tilladt Anlægget.

Magnus Nielsen beklagede Havneudvalgets Stilling, saa meget mere som han havde bragt i Erfaring, at kun et enkelt Medlem havde været imod at give Tilladelsen af Hensyn til Restauratørerne ved Havnen. Sporet blev næppe til noget i mange Aar endnu, og selv om det skulde blive Tilfældet, vilde der være god Plads til det. Man havde en moralsk Pligt til at være imødekommende overfor Sportsforeningerne. Forøvrigt var det kedeligt, at Andragendet saa bestemt pegede paa Pladsen ved Østbanegaarden, da Pavillonen sikkert let kunde faa Plads et andet Sted ved Havnen. Han anbefalede at sende Andragendet tilbage til Havneudvalget med Henstilling om paa en eller anden Maade at komme Sportsforeningerne i Møde.

Mikael Johansen anbefalede at følge Havneudvalget. Naar man for Aar tilbage

havde nægtet Roklubben en lignende Tilladelse, skulde man ikke give den til en enkelt Mand. Der var ingen Mangel paa Restaurationer ved Havnen, og skulde der endelig opføres en Pavillon, burde det være noget flot og kønt og ikke Landsudstillingens aflagte Klæder. Endelig maatte det erindres, at Pladsen var meget uheldig, fordi en stor Kloak udmundede i Havet lige ud for den. Selve Havnens Varmestuer havde ikke Lov til at sælge Spiritus, saa det vilde være meget mærkeligt at give en privat Mand Lov til det paa Havnens Grund.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at Varmestuerne havde et andet Øjemed end at være Restaurationer, og at deres Værter boede gratis. Havnepladsen var imidlertid saa optaget, at man ikke havde Raad til at ofre nogen Plads til en Pavillon. Sporet havde længe været en Nødvendighed, at det endnu ikke var blevet lagt, skyldtes en Strid mellem Statsbanerne og Havnen om, hvem der skulde betale det. Udvalget havde tilbudt Ansøgeren en Plads paa Sydhavnens Grund, men dette Tilbud var ikke blevet modtaget. Skulde der endelig bygges en Pavillon, burde denne være køn, saa man kunde glæde sig ved at se paa den, og intet Fugleskræmsel.

Niels Jensen bævdede, at den paatænkte Pavillon ikke kunde faa Plads for Sporet, og at den vilde spærre for Udsigten. En Østenstorm kunde desuden let bevirke, at Pavillonen, hvoraf en Del skulde bygges ud over Glaciet, ramlede ned. Ved den gamle Havn fandtes ingen Plads, og det var heller ingen Nytte til at oprette flere Beværtninger der.

Magnus Nielsen mente, at der, hvis man gav Tilladelsen, kunde tages Forbehold angaaende

Bygningens Udseende. Da Pavillonen kun var beregnet paa at staa i 15 Aar, kunde der næppe være Tale om at bygge noget stort og mere stabilt. Terrassen over Glaciet kunde konstrueres saaledes, at det kunde tages ind om Vinteren. Ansøgeren søgte vel alene, men det var paa andres Vegne.

R a h r havde Sympati for Tanken. Sporet kunde nok føres forbi Pavillonen, og Sammenligningen med Varmestuerne kunde næppe gælde. Han kunde ikke forstaa, hvorfor Andrageren ikke kunde bruge en Plads ved den nye Havn.

J a k o b J e n s e n mente, at man lettest kom over Sagen ved at sende Andragendet til Brandkommissionen og Sundhedskommissionen.

Andragendet gik tilbage til Havneudvalget.

11. (J. Nr. 351—1909). Fra Havneudvalget forelaa følgende Indstilling angaaende **Magelæg mellem Kommunen og Havnen** angaaende Arealerne Syd for Slagtehuset m. m.:

»Foranlediget ved Slagtehusudvalgets Ønske om til Udvidelse af Eksportslagteriet at erhverve nogle af de Arealer, der ville blive indvundne ved Opfyldingen for Sydhavnen, har Havneudvalget forhandlet med dette Udvalg og Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om en Regulering af Grænselinien mellem Kommunen og Havnen.

Som Resultat af disse Forhandlinger tillader man sig at indstille til Byraadet, at der søges Ministeriets Approbation paa, at

- 1) de paa vedlagte Plan med rødt angivne Arealer udfor den gamle Reberbane og udfor Slagtehuset paa ialt — efter Opmaaling paa Planen — ca. 20650 □ Alen afstaas af Havnen til Kommunen, der til Gengæld overlader Havnen det udfor Kalkværket til Petroleums-

selskaberne udlejede Areal af — ligeledes paa Planen maalte — ca. 12850 □ Al.,

- 2) Kommunen overtager Vejen imellem de til Slagtehuset afgivne Arealer, ca. 1410 □ Al., og Vejen Nord for disse, ca. 1570 □ Al., eller tilsammen altsaa ca. 2980 □ Al. Vej at anlægge med Ledninger m. m., vedligeholde og renholde, medens den omvendt ikke bebyrdes med Anlæg, Vedligeholdelse og Renholdelse af Vejen langs de omtalte Arealers Syd- og Sydøstside, ligesom Havnen fritages for Vedligeholdelse og Renholdelse af Vejene langs det til den afgivne Areals tre Sider.
- 3) Det nuværende Jernbanespor til Slagtehuset, der passerer gennem det Areal, der skal afstaas til Havnen, bliver, saa snart Sporanlægene paa det nye Havneterræn tillader det, at opbryde i hele dets Længde og erstatte af et fra Syd kommende Stikspor, f. Eks. $\alpha-\beta$, der efter Samraad med Havnen anlægges for Kommunens Regning.
- 4) Samtidig med at Kommunen, senest 1 Aar efter at de til den afstaaede Arealer ere opfyldte, paabegynder Arbejdet derpaa, overgaar det Havnen tilkommende Areal til denne, saaledes at den af Petroleumsselskaberne erlagte Leje fra det Tidspunkt tilfalder Havnekassen.

Grænselinien Syd for Gasværket bliver den paa Planen med Bogstaverne A B C D E F G H I betegnede brækkede Linie, hvorefter F G er Vejskraningens Skæringslinie med Opfyldningen til 8,5 Fod over dadl. Vdst. og med Sideskraningen af Rampen til Vejen langs Bølgeskærmen ved Landvindingens Sydside.

Idet Havnen ved denne Orduing afgiver Grunde af betydelig større Værdi og Areal, end der til

Gengæld overlades den, gaar man ud fra, at alle Spørgsmaal om den afgivne Strandret og andre ved Vedtagelsen af det i Havneudvalgets Forslag til Havneudvidelsen af Marts 1904 fra Kommuneens Side gjorte Indrømmelser dermed bortfalder, og at Grænsen mellem Kommunen og Havnen i hele dens Udstrækning, kan anses fastslaaet som Linien a b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v w x y z æ ø å A B C D E F G H I paa vedlagte Plan.

J a k o b J e n s e n fremhævede Indstillingens Hovedpunkter og bemærkede, at et Medlem af Havneudvalget mente, at Magelæget var meget ufordelagtigt for Havnen. Taleren troede imidlertid, at begge Parter kunde være vel tjent med Arrangementet. Fra Slagtehusudvalget var der kommet Anmodning om Ændring ved en af de Veje, der kom til at gaa over Slagtehusets nye Grund. Denne Anmodning burde man imødekomme, hvis Stigningsforholdene tillod det.

R a h r troede, Magelæget var fordelagtigt for begge Parter, Byen blev i hvert Tilfælde ikke snydt. Han henstillede, at Fordringen om Fjernelse af Sporet langs Gasværket blev frafaldet, til Fjernelsen blev nødvendig.

M a g n u s N i e l s e n havde den Tro, at Kommunen trak det korteste Straa ved Magelæget. Han var forbavset over, at der ikke var indhentet nogen Erklæring fra Stadsingeniøren. Vel fik Byen ca. 8000 □ Al mere Areal, end den afstod, men de Fordringer paa Havnen, som til Gengæld skulde frafaldes, var ogsaa ret betydelige. Han foreslog at overgive Sagen til Brolægningsudvalget, for at den kunde blive undersøgt af Stadsingeniøren.

S a m u e l s e n spurgte, om det Areal, som Havnen i sin Tid havde fordret 75000 Kr. for at afstaa til Gasværket, var med i Magelæget. Lige-

ledes ønskede han gerne at vide, hvad Anlægget af Veje og Lægning af Ledninger paa det nye Areal vilde koste. Kommunen havde altid trukket det korteste Straa overfor Havnen og var stedse blevet om end ikke snydt saa dog narret.

R a h r oplyste, at Stadsingeniøren havde været til Stede ved Forhandlingerne. De foretagne Beregninger viste, at Byen ikke havde noget at beklage sig over. Det af Hr. Samuelsen omtalte Areal var ikke medtaget, da Gasværket jo ikke vilde have det.

S i m o n s e n havde intet imod at følge Hr. Magnus Nielsens Forslag, men vilde i saa Fald gerne, at man straks fastslog, at Slagtehuset skulde have det Areal, der var tiltænkt det, saaledes at man kunde komme i Gang med Forarbejderne til det ny Slagtehus. Det var meget rigtigt, at Byen stedse havde trukket det korteste Straa, naar den handlede med Havnen, men denne Overenskomst syntes dog at betegne et Lyspunkt.

J a k o b J e n s e n slog fast, at Byen intet havde at beklage sig over. Stadsingeniøren havde været med i Forhandlingerne fra første Færd af. Havneudvalget havde i sin Tid spurgt Gasværket, om det vilde købe det af Hr. Samuelsen omtalte Areal for det, det stod Havnen i, men det vilde Gasværket ikke. Han kunde ikke tænke sig, at Havneudvalget skulde forlange Sporet langs Gasværket opbrudt, uden at det var nødvendigt.

M a g n u s N i e l s e n forekom det naturligt, at Stadsingeniøren opstillede en Beregning. Stadsingeniøren havde erklæret, at han ikke havde været med i Forhandlingerne uden den Gang, da Sagen først kom frem.

R a h r kunde ikke se, hvad der skulde opnaas ved at lade Stadsingeniøren opstille en Be-

regning. Der havde kun været et Udvalgsmøde, paa hvilket man enedes med Stadsingeniøren og Havneingeniøren om det foreliggende Forslag.

Magnus Nielsen fandt det vedblivende naturligt, at man inden Afstemningen fik at se, hvorledes en Beregning, foretaget af en af Byens egne Embedsmænd, tog sig ud.

Simonsen syntes godt, man kunde vedtage, at Slagtehuset skulde have det det tiltænkte Areal. Han kunde ikke tænke sig, at Stadsingeniørens Beregning kunde omstøde Overenskomsten mellem de tre Udvalg.

Jakob Jensen fandt det urigtigt at skille Sagen ad. Denne maatte enten i sin Helhed gaa til Brolægningssudvalget eller afgøres i Aften.

Magnus Nielsen hævdede, at man vilde komme til at stemme om en Sag, man faktisk ikke vidste hvad var. Man maatte ind paa at faa Sagerne saaledes belyst, at man kunde staa for Kritik.

Rahr slog fast, at Sagen var saa godt belyst, som den kunde blive.

Indstillingen vedtoges.

